

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 25.07.2019r. (znak: 150000/603/77/2017), wydaną na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 29a ust. 1 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2017r. poz. 1368), zwanej dalej: „ustawą zasiłkową”, odmówił M. M. prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres od 21.08.2016r. do 01.04.2017r.

W uzasadnieniu powyższej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. podniósł, że zgodnie z powołanymi przepisami ustawy zasiłkowej zasiłek macierzyński przysługuje osobom podlegającym ubezpieczeniu chorobowemu przez okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego, a z posiadanej dokumentacji wynika, że zgodnie z decyzją z dnia 01.06.2017r. nr (...) – 71 – (...) 90/17 M. M. nie podlega ubezpieczeniu chorobowemu od 04.07.2016r. u płatnika (...) Sp. z o.o. i w związku z tym nie ma prawa do zasiłku macierzyńskiego za wymieniony wyżej okres.

M. M. nie zgadzając się z tą decyzją złożył od niej odwołanie w dniu 01.03.2019r. (data prezentaty ZUS), wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji, ewentualnie – o zmianę tej decyzji i wypłatę na jego rzecz zasiłku macierzyńskiego za okres od dnia 21.08.2016r. do 01.04.2017r. Zarzucał, że decyzja, która stanowiła podstawę wydania zaskarżonej decyzji nie była w dacie wydania tej decyzji ostateczna i nadal nie jest ostateczna. Ponadto generalnie kwestionował prawidłowość rozpatrywania jego wniosku w tej sprawie (k.5 - 6).

W odpowiedzi na to odwołanie z dnia 27.03.2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o jego oddalenie, gdyż nie jest zasadne i podtrzymał generalnie swoją argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 3).

Postanowieniem z dnia 24.05.2019r. postępowanie w niniejszej sprawie zostało zawieszono do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie V U 1867/17 Sądu Okręgowego w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (art. 177 § 1 k.p.c.) (k. 12).

Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16.04.2019r. w sprawie V U 1867/17 oddalił odwołanie M. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 01.06.2017r. dotyczącej podlegania ubezpieczeniom społecznym i zasądził od M. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wnioskodawca M. M. i zainteresowany – płatnik składek (...) Sp. z o.o. w K. złożyli apelacje od powyższego wyroku do Sądu Apelacyjnego w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie III AUa 1077/19, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku. Te apelacje pomimo upływu ponad 4 lat od ich złożenia nie zostały dotychczas jeszcze rozpoznane.

W związku z tym zawieszono postępowanie w niniejszej sprawie zostało podjęte postanowieniem z dnia 12.10.2023r. na podstawie art. 180 § 1 pkt 4 k.p.c. (k.31).

W toku dalszego postępowania wnioskodawca M. M. podtrzymał swoje stanowisko procesowe i wywodził jak dotychczas, a ponadto powoływał się na orzeczenia Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 07.03.2023r. w sprawach: V U 1310/22 i V U 1683/22, a także fakt dalszego toczenia się postępowania w sprawie III AUa 1077/19 Sądu Apelacyjnego w Krakowie (k.48).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. M., ur. (...), ma obecnie 51 lat.

M. M. jest wspólnikiem w spółce (...) sp. z o.o. w K., wraz ze swoim bratem i w tej spółce od 14.04.2005r. był zatrudniony na stanowisku Dyrektora Generalnego w randze Prezesa Zarządu tej spółki, natomiast w 2011r. utworzył z M. W. spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., w której jako wspólnik posiada 45 udziałów, podczas gdy M. W. także jako wspólnik posiada 5 udziałów.

Głównym profilem działalności tej spółki jest najem, dzierżawa, leasing samochodów osobowych do 3,5 tony dla osób fizycznych i podmiotów gospodarczych, usługi remontowo – budowlane oraz ochrona zdrowia.

M. M. w tej spółce pełnił funkcję Prezesa Zarządu do dnia 10.10.2017r. i był odpowiedzialny za bieżący nadzór nad działalnością spółki, bieżący nadzór nad realizacją umów z kontrahentami, podejmowanie kluczowych dla spółki decyzji inwestycyjnych, podejmowanie decyzji oraz wyrażanie zgody na rozporządzanie majątkiem spółki, reprezentację spółki, udział w obradach zarządu z prawem głosu, składanie sprawozdań Radzie Nadzorczej lub Zgromadzeniu Wspólników.

Dochód spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. za 2015 rok wyniósł 2.245,88 zł. Dochód za okres od stycznia do czerwca 2016 roku wyniósł 3.445,13 zł, za lipiec 2016 roku – 6.647,24 zł, natomiast za sierpień 2016 roku – 17.290,03 zł. Spółka nie zatrudniała żadnych pracowników, wszystkie czynności były wykonywane przez M. M..

W dniu 01.07.2016r. Zgromadzenie Wspólników (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. podjęło uchwałę w której postanowiono, że członek zarządu spółki (...) będzie zatrudniony na podstawie umowy o pracę i powołano w niej pełnomocnika spółki w osobie P. D. do zawarcia wskazanej umowy z wnioskodawcą w imieniu spółki. W związku z tym następnie w dniu 04.07.2016r. (...) SP. z o.o. z siedzibą w K. reprezentowana przez P. D. zawarła z M. M. umowę o pracę na stanowisku dyrektora do spraw handlowych i administracji w randze Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. na czas nieokreślony. Obowiązki M. M. w ramach tej podpisanej umowy o pracę sprowadzały się do administrowania spółki, zdobywania i utrzymywania rynków zbytu, współpracy z klientami z zakresu dzierżaw, najmu, leasingu, odpowiedzialności za sprawy finansowe i kooperacyjne, współpracy z podmiotami i instytucjami w zakresie prowadzonych naborów o dotacje z Unii Europejskiej celem pozyskania środków na planowane inwestycje. W ramach zawartej umowy o pracę wnioskodawca miał otrzymywać wynagrodzenie w kwocie 16.900 zł miesięcznie oraz premię uznaniowo – motywacyjną, której przyznanie i wysokość miała być uzależniona od wyniku finansowego spółki. Po nawiązaniu tego zatrudnienia czynności wnioskodawcy ograniczyły się w głównej mierze jedynie do zakupu 2 pojazdów. Jednocześnie M. M. nadal był zatrudniony w spółce (...) Sp. z o.o. w K. na stanowisku Dyrektora Generalnego i z tytułu tego zatrudnienia otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 29.000 zł miesięcznie brutto.

W dniu 19.07.2016r. zakończyło się postępowanie administracyjne w przedmiocie uznania ojcostwa M. M. co do małoletniego B. S., urodzonego (...) w K., który od 19.07.2016r. nosi nazwisko M.. Matka dziecka I. S. korzystała z urlopu rodzicielskiego podstawowego w wymiarze 140 dni od dnia 03.04.2016r. do dnia 20.08.2016r., natomiast z wnioskiem o udzielenie urlopu rodzicielskiego w wymiarze 32 tygodni (224 dni) w okresie od 21.08.2016r. do 01.04.2017r. wystąpił w dniu 08.08.2016r. M. M. jako ojciec dziecka i w okresie od 21.08.2016r. do 01.04.2017r. pobierał zasiłek macierzyński za okres urlopu rodzicielskiego. Następnie w okresach od 10.04.2017r. do 15.04.2017r. oraz od 24.04. (...) do 29.04.2017r. przebywał na zasiłku macierzyńskim, natomiast od 20.04.2017r. do 23.04.2017r. przebywał na urlopie bezpłatnym. W okresach jego nieobecności w pracy spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą W K. nie zatrudniła innego pracownika w celu jego zastępstwa. Jedynie M. W. jako członek zarządu podejmowała niezbędne czynności w celu utrzymania działalności spółki.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w dniach: 21 i 27.10.2016r. przeprowadził kontrolę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. i w dniu 01.06.2017r. wydał decyzję nr (...), w której stwierdził, że M. M. jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 04.07.2016r.

Od powyższej decyzji M. M. odwołał się do Sądu Okręgowego w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie V U 1867/19, a postępowanie w tej sprawie toczyło się przy udziale zainteresowanego (...) Sp. z o.o. w K..

Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kolejną decyzją z dnia 25.07.2017r., znak: 150000/603/77/2017, odmówił M. M. prawa do zasiłku macierzyńskiego za okres od 21.08.2016r. do 01.04.2017r.

Od powyższej decyzji M. M. odwołał się w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16.04.2019 r. w sprawie V U 1867/17 oddalił odwołanie M. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 01.06.2017r. stwierdzającej, że jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 04.07.2016r. i zasądził od M. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Kielcach w uzasadnieniu tego wyroku stwierdził, że zważając na fakt funkcjonowania spółki na rynku od 2011 roku bez zatrudnienia żadnego pracownika oraz biorąc pod uwagę sytuację finansową (...) Sp. z o.o. w chwili zawierania z ubezpieczonym umowy o pracę – daje podstawy do uznania, że wskazana umowa została zawarta dla pozorów w celu osiągnięcia korzyści z ubezpieczenia społecznego.

M. M. i zainteresowany (...) Sp. z o.o. w K. złożyli apelacje od powyższego wyroku do Sądu Apelacyjnego w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie III AUa 1077/19, jednakże pomimo upływu ponad 4 lat od ich złożenia nie zostały one jeszcze rozpoznane.

Dowody: akta administracyjne organu rentowego, akta sprawy V U 1867/17 Sądu Okręgowego w Kielcach (III AUa 1077/19 Sądu Apelacyjnego w Krakowie), a w szczególności zeznania świadków: E. S., P. K., L. Z. oraz zeznania ubezpieczonego M. M., a także wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach i jego pisemne uzasadnienie oraz orzeczenia Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 07.03.2023r. w sprawach: V U 1310/22 i VU (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych oraz dowodów ze wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała i które również w Sądzie nie wzbudziły żadnej wątpliwości odnośnie ich autentyczności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. M. jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, czyli ustawy zasiłkowej, świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, czyli ustawie systemowej, zwanym dalej „ubezpieczonymi”.

Spór między stronami w niniejszej sprawie dotyczył tego, czy M. M. podlegał od 04.07.2016r. obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w K., bo ta okoliczność decydowała o tym, czy przysługiwało mu prawo do zasiłku macierzyńskiego za sporny okres czasu od 21.08.2016r. do 01.04.2017r.

Bezspornym bowiem było to, że podstawą objęcia M. M. obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym miała być zawarta pomiędzy nim a płatnikiem składek (...) Sp. z o.o. w K. umowa o pracę. W tym miejscu godzi się zauważyć, że M. M. był wówczas (i nadal jest) współnikiem większościowym w tej spółce, a także Prezesem Zarządu tej spółki.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 2 k.p. za pracownika uważa się osobę zatrudnioną na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę, a w myśl art. 22 ust. 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania

pracownika za wynagrodzeniem. Stosunek pracy uzewnętrznia wolę umawiających się stron, z których jedna deklaruje wolę świadczenia pracy, natomiast druga stworzenie stanowiska pracy i zapewnienie świadczenia pracy za wynagrodzeniem. Samo zawarcie umowy o pracę nie stanowi przesłanki nawiązania pracowniczego stosunku ubezpieczenia społecznego, taką przesłanką jest zatrudnienie rozumiane jako wykonywanie pracy w stosunku pracy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.09.2000r., II UKN 692/99). Tak więc dla objęcia ubezpieczeniem społecznym istotne to, czy strony zawierające umowę o pracę miały realny zamiar wzajemnego zobowiązania się przez pracownika do świadczenia pracy, a przez pracodawcę do dania mu pracy, oraz to, czy zamiar stron został rzeczywiście zrealizowany. Celem i zamiarem stron umowy o pracę winna być faktyczna realizacja treści stosunku pracy w granicach zakreślonych zawartą umową.

Organ rentowy zarzucał, że zawarta w dniu 04.07.2016r. umowa o pracę między M. M., a płatnikiem składek (...) Sp. z o.o. w K. została zawarta dla pozorów, a jej rzeczywistym celem nie było zatrudnienie, lecz uzyskanie świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Twierdził także, iż między stronami nie nastąpiło faktyczne nawiązanie stosunku pracy, a tym samym nie nastąpił skutek wynikający z systemu prawa ubezpieczeń społecznych w postaci podlegania ubezpieczeniu społecznemu.

W związku z tym zauważyć należy, iż zgodnie z art. 83 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów, przy czym oświadczenie woli złożone jest dla pozorów wtedy, gdy z góry powziętym zamiarem stron jest brak wywołania skutków prawnych, przy jednoczesnej chęci wprowadzenia innych osób w błąd, co do rzekomego dokonania określonej czynności prawnej. Strony więc udają, że dokonują jakiejś czynności prawnej. Sąd Najwyższy zdefiniował pozorność jako wadę oświadczenia woli polegającą na niezgodności między aktem woli a jej przejawem na zewnątrz. Obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie o pracę jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy (zob. wyrok z 23.06.1986r., I CR 45/86).

Przepis art. 83 k.c. charakteryzuje czynność prawną pozorną przez wskazanie trzech jej elementów, które muszą wystąpić łącznie, tj. oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów.

Podkreślić należy, iż w przypadku umowy o pracę z pozornością mamy do czynienia zarówno wtedy, gdy pomimo jej zawarcia praca w ogóle nie jest świadczona, jak i wtedy, gdy jest faktycznie świadczona, ale na innej podstawie niż umowa o pracę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.10.2006r., I UK 324/06).

Należy także w tym miejscu podkreślić, iż rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie było uzależnione od oceny prawidłowości i zasadności decyzji organu rentowego z dnia 01.06.2017r. nr (...) – 71 - (...) 90/17, dotyczącej nie podlegania przez M. M. ubezpieczeniom społecznym od 04.07.2016r., a więc także w spornym okresie czasu i dlatego też postępowanie w tej sprawie zostało zawieszona do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia co do tej decyzji, od której M. M. odwołał się do Sądu Okręgowego w Kielcach w sprawie V U 1867 /17.

W tym miejscu godzi się podkreślić, iż Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 16.04.2019r. w sprawie V U 1867/17 oddalił odwołanie M. M., uznając to odwołanie za nieuzasadnione.

Zauważyć należy, że w swoich rozważaniach w pisemnym uzasadnieniu wyroku z dnia 16.04.2019r. Sąd Okręgowy w Kielcach w sprawie V U 1867/17 wskazał, że w ocenie tego Sądu, z zebranego materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadków: E. S., P. K. i L. Z. oraz z zeznań samego M. M. nie wynika w sposób bezsporny, że wnioskodawca po zawarciu umowy o pracę wykonywał pracę zgodnie jej treścią. Jednocześnie Sąd Okręgowy w Kielcach wskazał, że M. M. w tym samym czasie po zawarciu przedmiotowej umowy o pracę dotyczącej zatrudnienia na stanowisku dyrektora do spraw handlowych i administracji pełnił nadal funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o., a także funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. i był zatrudniony także w tej spółce na stanowisku dyrektora generalnego z wynagrodzeniem w kwocie 29.000 zł brutto miesięcznie. W związku z tym Sąd Okręgowy w Kielcach uznał za zasadne twierdzenie organu rentowego, iż nie jest możliwe aby ubezpieczony zatrudniony na powyższych stanowiskach w dwóch różnych spółkach w pełnych wymiarach czasu pracy – rzetelnie wykonywał powierzone mu czynności. Podkreślił także, iż w okresach nieobecności ubezpieczonego w pracy spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. nie zatrudniła

żadnego innego pracownika w celu zastępstwa M. M., a jedynie M. W. jako członek zarządu podejmowała niezbędne czynności w celu utrzymania działalności spółki. Wskazał także, iż w spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. od początku jej zawiązania w 2011 roku wszystkie czynności związane z jej prowadzeniem wykonywał M. M. i nie występowała potrzeba ekonomiczna pozwalająca na zatrudnienie pracownika z wynagrodzeniem w kwocie 16.900 zł miesięcznie, natomiast zebrany materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że M. M. brał pod uwagę możliwość przejścia na zasiłek macierzyński i tym samym zastąpienie matki dziecka w opiece nad nim, a tym samym zawarcie umowy o pracę z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. w dniu 04.07.2016r. miało na celu osiągnięcie korzyści majątkowej z ubezpieczenia społecznego.

M. M. i płatnik składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., będący zainteresowanym w tej sprawie, złożyli apelacje od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach do Sądu Apelacyjnego w Krakowie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie III AUa 1077/19, zaskarżając go w całości. Przedmiotowa apelacje złożona zostały w czerwca 2019r., a więc już ponad 4 lata temu i dotychczas nie zostały jeszcze rozpoznane. W tym miejscu godzi się zaś zauważyć, że art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, który gwarantuje prawo do rzetelnego procesu sądowego w ust.1 wskazuje, że każdy ma prawo do rozpoznania swojej sprawy (cywilnej lub karnej) w rozsądnym terminie, nie definiując jednak tego pojęcia. Wytyczne co do tego, jak należy rozumieć to pojęcie daje bogate orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w S., dotyczące skarg powołujących się na naruszenie wskazanego wyżej przepisu. Pierwszym wyjściowym kryterium badania przez ten Trybunał, czy w konkretnym postępowaniu doszło do przekroczenia „rozsądnego” terminu jest ustalenie czasu rozpoznania sprawy oraz ilości instancji, które były zaangażowane w rozstrzygnięcie sprawy, natomiast ocena końcowa następuje przy uwzględnieniu także innych aspektów prowadzenia sprawy sądowej i przy uwzględnieniu specyficznych okoliczności odnoszących się do każdego konkretnego przypadku. Przypomnieć też wypada, że odpowiednikiem tego przepisu Konwencji gwarantującego prawo do sprawnego rozpoznania sprawy jest art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W ocenie Sądu, przepis ten statuuje także zasadę, iż sprawa powinna być rozpoznana w rozsądnym terminie, czyli usprawiedliwionym prawidłowym procedowaniem w sprawie, a jednocześnie zrozumiałym i akceptowalnym przez strony. W doktrynie prawa wskazuje się, że sformułowanie „bez nieuzasadnionej zwłoki” należy rozumieć w ten sposób, że postępowanie powinno być prowadzone racjonalnie w tym sensie, by zmierzało najkrótszą możliwą drogą do celu.

Dlatego też, mając na uwadze tą zasadę, a także fakt, iż zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. jest fakultatywne, a nie obligatoryjne, natomiast za nieakceptowalne należy uznać dalsze pozostawanie w zawieszeniu postępowania w sytuacji, gdy narusza ono prawo ubezpieczonego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, Sąd orzekający uznał za stosowne podjąć zawieszono postępowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 180 § 1 pkt 4 in fine k.p.c.

W tym miejscu podkreślić należy, iż Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego w Kielcach w powołanej wyżej sprawie V U 1867/17 i przyjmuje jako własne rozważania Sądu Okręgowego w Kielcach.

Zdaniem Sądu, analiza całokształtu zebranego materiału dowodowego, w tym w szczególności dowodów zgromadzonych w sprawie V U 1867/17 Sądu Okręgowego w Kielcach, a zwłaszcza zeznań przesłuchanych świadków i zeznań samego ubezpieczonego, prowadzi do konkluzji, iż przedmiotowa umowa o pracę zawarta w dniu 04.07.2016r. między M. M., będącym współnikiem większościowym i jednocześnie Prezesem Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., a tą spółką reprezentowaną przy tej czynności przez specjalnie powołanego uchwałą Zgromadzenia Wspólników z dnia 01.07.2016r. pełnomocnika do dokonania tej czynności w osobie P. D., jest umową pozorną, a rzeczywistym celem zawarcia tej umowy było osiągnięcie korzyści majątkowej z ubezpieczenia społecznego. Potwierdzeniem tego jest zarówno fakt nie zatrudniania dotychczas żadnego pracownika w tej spółce, jak też nie zatrudniania żadnego pracownika podczas nieobecności M. M.. Za takim rzeczywistym celem zawarcia tej umowy o pracę przemawia także ustalone - niewątpliwie wysokie - wynagrodzenie dla M. M. w kwocie 16.900 zł, a także fakt, iż matka dziecka ubezpieczonego już w swoim wniosku o udzielenie jej urlopu rodzicielskiego z dnia 15.04.2016r. informowała, że z

urlopu rodzicielskiego będzie korzystał również ojciec dziecka. Postępowanie administracyjne w przedmiocie uznania ojcostwa M. M. co do małoletniego B. S., urodzonego (...) w K., zakończyło się 19.07.2016r. i jego matka I. S. złożyła do organu rentowego oświadczenie, że nie będzie korzystać z urlopu rodzicielskiego w okresie od 21.08.2016r. do 01.04.2017r., gdyż w tym czasie z urlopu rodzicielskiego będzie korzystał ojciec dziecka, czyli M. M..

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu, nie może budzić żadnych wątpliwości, że przedmiotowa umowa o pracę jako czynność pozorna jest nieważna, a wobec tego nie mogła spowodować i nie spowodowała skutku w postaci objęcia wnioskodawcy M. M. obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na podstawie tej umowy o pracę.

W tej sytuacji, skoro M. M. nie podlegał takiemu ubezpieczeniu pracowniczemu u tego płatnika składek z uwagi na nieważność umowy o pracę z dnia 04.07.2016r., zawartej jedynie dla pozorów, to oczywiście nie przysługuje mu prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres objęty zaskarżoną decyzją, czyli od 21.08.2016r. do 01.04.2017r.

W tej sytuacji, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja organu rentowego jawi się jako prawidłowa, natomiast odwołanie M. M. nie ma uzasadnionych podstaw faktycznych, ani prawnych, czyli jest bezzasadne i jako takie oczywiście nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd, oddalił to odwołanie, orzekając jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Jedynie marginalnie zauważyć należy, iż w ocenie Sądu, orzeczenia Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 07.03.2023r. w sprawach: V U 1310/22 i V U 1683/22 na które powoływał się wnioskodawca, dotyczące należności obciążających płatnika składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., nie zmieniają statusu wnioskodawcy w dacie 04.07.2016r., tj. nie skutkują objęciem go ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym od tej daty jako pracownika tej spółki, a wobec tego nie mają żadnego znaczenia dla oceny merytorycznej zasadności odwołania wnioskodawcy i w efekcie tego - dla rozstrzygnięcia Sądu w niniejszej sprawie.

Sędzia SR Ryszard Karczewski